

217. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἑμῇ ὥρᾳ ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἑμὸν θαυμαστόν, ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκούσαι ὅσαπερ οὗτος ἤδει· ἐφρόνουν γὰρ δὴ ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. ταῦτα οὖν διανοηθεὶς, πρὸ τοῦ οὐκ εἰώθως ἄνευ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γίνεσθαι, τότε ἀποπέμπων (b) τὸν ἀκόλουθον μόνος συνεγιγνόμεν—δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πάντα τάληθῆ εἰπεῖν· ἀλλὰ προσέχετε τὸν νοῦν, καὶ εἰ ψεύδομαι, Σώκρατες, ἐξέλεγε— συνεγιγνόμεν γάρ, ὦ ἄνδρες, μόνος μόνῳ, καὶ ὥμην αὐτίκα διαλέξεσθαι αὐτόν μοι ἄπερ ἂν ἐραστής παιδικοῖς ἐν ἐρημίᾳ διαλεχθεῖν, καὶ ἔχαιρον. τούτων δ' οὐ μάλα ἐγίγνετο οὐδέν, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει διαλεχθεὶς ἂν μοι καὶ συνημερεύσας ὥχεται ἀπιών. μετὰ ταῦτα συγγυμνάζεσθαι (c) προυκαλούμην αὐτόν καὶ συνεγυμναζόμεν, ὡς τι ἐνταῦθα περανῶν. συνεγυμνάζετο οὖν μοι καὶ προσεπάλαιεν πολλάκις οὐδενὸς παρόντος· καὶ τί δεῖ λέγειν; οὐδέν γάρ μοι πλέον ἦν. ἐπειδὴ δὲ οὐδαμῆ ταύτη ἦνυτον, ἔδοξέ μοι ἐπιθετέον εἶναι τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὸ καρτερόν καὶ οὐκ ἀνετέον, ἐπειδὴπερ ἐνεκεχειρήκη, ἀλλὰ ἰστέον ἤδη τί ἐστι τὸ πρῶγμα. προυκαλοῦμαι δὲ αὐτόν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν, ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐραστής παιδικοῖς ἐπιβουλεύων. καὶ μοι οὐδὲ τοῦτο ταχὺ (d) ὑπήκουσεν, ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπέισθη. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο τὸ πρῶτον, δειπνήσας ἀπιέναι ἐβούλετο. καὶ τότε μὲν αἰσχυρόμενος ἀφῆκα αὐτόν· αὐθις δ' ἐπιβουλεύσας,

Και επειδὴ πίστευα ὅτι εἶχε στοργικὴ ἀγάπη για τη νεανική μου ἀνθιση, θεώρησα ὅτι εἶχα ἐδῶ ἓνα ἀπροσδόκητο καλὸ καὶ ἓνα σπάνιο παιχνίδι της τύχης, γιατί κατά τη γνώμη μου εἶχα την ευκαιρία, ικανοποιώντας με ευχαρίστηση της επιθυμίας του Σωκράτη, να ακούσω ὅλα αυτά που εκείνος γνώριζε. Γιατί ἐνιωθα πάρα πολύ υπερήφανος για τη νεανική γοητεία μου.. Μ' αυτές τις σκέψεις λοιπόν, ἐνῶ πιο πριν δεν συνήθιζα να τον συναντῶ μόνος μου χωρὶς συνοδὸ, τότε διώχνοντας τον συνοδὸ, πήγαινα καὶ τον συναντούσα μόνος μου, - ἄλλωστε πρέπει να σας πω ὅλη την ἀλήθεια. Δώστε στα λόγια μου προσοχή καὶ συ, Σωκράτη, αν λέω ψέματα, να με διαψεύσεις - τον συναντούσα λοιπόν, φίλοι μου, μόνος ἐγὼ μόνος κι ἐκεῖνος καὶ νόμιζα ὅτι ἀμέσως θα μου μιλήσει, ὅπως κάνει ἓνας ἐραστής στο νεαρό ἀγαπητικό στις ιδιωτικές τους στιγμές, καὶ χαίρομουν. Ὅμως, καθόλου δεν συνέβαινε τίποτα ἀπὸ αυτά, ἀλλὰ ἀφού συνομιλοῦσε μαζί μου, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά του, καὶ, ἀφού περνούσε την μέρα μαζί μου, σηκωνόταν καὶ ἐφευγε. Στη συνέχεια του πρότεινα να γυμναζόμαστε παρέα καὶ, προσδοκώντας να πετύχω ἐκεῖ κάτι, γυμναζόμουν μαζί του. Γυμναζόταν λοιπόν μαζί μου καὶ πάλεψε μαζί μου πολλές φορές, ὅταν κανεὶς δεν ἦταν ἐκεῖ. Ἡ ἴδια ἱστορία! Καμιά περαιτέρω ἐξέλιξη. Καὶ επειδὴ με τον τρόπο αὐτό δεν κατάφερα τίποτα, ἀποφάσισα ὅτι ἔπρεπε να ἀκολουθήσω ἐπιθετικὴ τακτικὴ ἀπέναντι στον ἀντρα οπλισμένος με ὑπομονή καὶ ὅτι δεν ἔπρεπε να εγκαταλείψω την ἰδέα, γιατί βέβαια ἤδη εἶχα κάνει την ἀρχή καὶ ἔπρεπε να γνωρίζω πως ἔχει ἡ κατάσταση. Ἐτσι λοιπόν ἀπλά τον κάλεσα να δειπνήσει μαζί μου, , ὅπως ο ἐραστής που σχεδιάζει να στήσει παγίδα στο νεαρό ἀγαπημένο του. Ἀκόμη καὶ σ' αὐτό δεν μου ἀνταποκρίθηκε γρήγορα. Ὡστόσο, με τον καιρὸ τελικὰ πείσθηκε. Την πρώτη φορά που ἦρθε, ἀφού δειπνήσε, ἤθελε να φύγει το συντομότερο. Τότε λοιπόν ντράπηκα καὶ τον ἀφήσα να φύγει. Την ἄλλη φορά, ἔχοντας καταστρώσει σχέδιο,

ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκεμεν διελεγόμεν ἀεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐβούλετο ἀπιέναι, σκηπτόμενος ὅτι ὄψ' εἴη, προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. ἀνεπαύετο οὖν ἐν τῇ ἐχομένη ἐμοῦ κλίνῃ, ἐν ἧπερ ἐδείπνει, καὶ οὐδεὶς ἐν τῷ οἰκήματι ἄλλος καθῆυδεν ἢ (ε) ἡμεῖς. μέχρι μὲν οὖν δὴ δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὄντινοῦν λέγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἂν μου ἠκούσατε λέγοντος, εἰ μὴ πρῶτον μὲν, τὸ λεγόμενον, οἶνος ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων ἦν ἀληθής, ἔπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον εἰς ἔπαινον ἐλθόντα ἄδικόν μοι φαίνεται. ἔτι δὲ τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος καμ' ἔχει. φασὶ γάρ πού τινα τοῦτο παθόντα οὐκ ἐθέλειν λέγειν οἶον ἦν πλὴν τοῖς δεδηγμένοις, ὡς μόνοις γνωσομένοις τε καὶ συγγνωσομένοις εἰ πᾶν ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης.

αφού είχαμε δευπήσει, συνομιλούσα μαζί του βαθιά μέσα στη νύχτα και, όταν θέλησε να φύγει, με πρόσχημα το προχωρημένο της ώρας τον εξανάγκασα να μείνει. Αναπαυόταν λοιπόν δίπλα μου στον καναπέ, στον οποίο είχε πάρει το δείπνο και στο σπίτι δεν κοιμόταν κανένας άλλος εκτός από εμάς.

Μέχρι αυτό το σημείο η ιστορία μου θα μπορούσε εύλογα να ειπωθεί στον καθένα. Τα παρακάτω όμως, δεν θα τ' ακούγατε από μένα να τα λέω, εάν, κατ' αρχάς, « το κρασί,» όπως λέει και η παροιμία, « **αποδεικνύεται αληθινό το πίνουν δεν το πίνουν παιδιά**¹ » και το δεύτερο, γιατί το θεωρώ ανέντιμο, όταν έχω ξεκινήσει για τον έπαινο του Σωκράτη, να αποκρύψω μια σπουδαία και αγέρωχη πράξη του. Εξάλλου, βρίσκομαι στην ίδια δυσχερή θέση με τον άνθρωπο που τον δάγκωσε το φίδι. Αν δεν κάνω λάθος λένε ότι κάποιος που το έπαθε αυτό δεν θέλει να περιγράψει τι του συνέβη και πως αισθάνεται, παρά μόνο στους ομοιοπαθείς, δεδομένου ότι μόνο αυτοί θα τον καταλάβουν και θα τον συγχωρήσουν, σε περίπτωση που πάνω στον πόνο και την αγωνία του έλεγε ή έκανε πράγματα υπερβολικά.

¹ δηλαδή το κρασί και το παιδί λένε την αλήθεια